

Kapitel 5: Tosk

Sylgja så på sig selv. Hun havde taget forbindingen af øjnene og stirrede ind i de brændte huler bag det der engang havde været øjenlåg. For første gang forstod hun folks tendens til at trække sig fra hende når hun havde taget forbindingen af. Hendes øjne var dybe kratere uden antydning af menneskelighed. Alligevel tvang hun sig til at se på dem. Hvis hun blev skræmt af dem, hvordan skulle hun så kunne få andre til at se på sig? Svaret var nedslående i al sin enkelhed. Ingen ville nogensinde bryde sig om at se på hende igen. Kun Breke så på hende uden forbehold. Selv Torgerd der rummede så meget, veg ved synet af hende. Om det kun var synet, eller det også var en dårlig samvittighed over ikke at have hjulpet dengang, kunne Sylgja vanskeligt afgøre. For hende var det nok at hun var blevet en vederstyggelighed, noget familien var flove over.

Hendes lamme ben var så anderledes end det raske ben. Med årene var det raske ben blevet stærkt og bevægeligt. Det lamme ben var et appendiks til kroppen. Noget den skulle slæbe rundt på. Hun masserede det for at få lidt følelse til tæerne. Med årene havde hun lært at passe på benet. Ved at massere det flere gange dagligt kunne hun fornemme det og bruge det til at støtte på. Bevæge det normalt ville hun aldrig komme til. Miderne var trængt ind i livsbanerne i benet og havde ædt en del af muskelvævet. De skader ville ingenting kunne kurere. Den omsorgsfulde behandling hos Wykks Orden havde reddet benet, at gøre det normalt var hinsides healernes kompetencer.

Hun betragtede sig fra alle sider, alle vinkler og fandt intet at eftertrakte. Hendes søstres kroppe var rene og hele. De kunne betragtes fra alle synsvinkler og stadig være smukke. Der var forskel på dem. Torgerd var stor og bred og kunne løfte en voksen mand over hovedet. Halldis var lille og bred over hofterne. De havde alle disse runde former der kun blev mere markante når de var blevet til kvinder. At føde børn gjorde noget ved kroppen. Den blev rundere, mere kvindelig. Sylgja ville aldrig blive mor. Så meget havde de fortalt hende. Noget var blevet ødelagt i hende.

Med Tosk havde hun genvundet evnen til at se. Det ville kræve meget øvelse før hun kunne bruge det særlige dyrs øjne ubesværet. Det var trods alt noget andet at se verden fra en anden synsvinkel end ens eget hoved. Det lille dyr sprang rundt i træer og satte sig på husets tag når hun sad på en stol. Dets øjne var også anderledes end et menneskes. Farvespektret var anderledes, og øjnene sad på en anden måde i hovedet. Alt sammen krævede tilvænning. De første dage havde det fået hende til at falde umotiveret og gå ind i ting, og hun havde forstået at hun fortsat havde brug for sin stav til at navigere rundt med, og for det meste af tiden måtte hun klare sig uden dyrets øjne, fordi egernet sov langt mere end et menneske.

Skulle hun fortælle det til nogen? Breke havde spurgt ind til Tosk. Han måtte have en mistanke. Og Ottar boede hos dem nu. Også han ville lægge mærke til noget på et tidspunkt, selv om han brugte det meste af sin tid på sine får og geder. Begge drenge ville kun kunne holdes hen i uvidenhed til et vist punkt. Hun fik sagt ting som hun ikke burde vide noget om med sine blinde øjne. Hvor meget skulle der til før nogen forstod at hun havde set noget som burde være umuligt for hende at se?

...

"Jeg tager ikke med tilbage," sagde Sylgja. Tosk sad og holdt udkig med at kun Breke hørte hvad hun sagde.

"Hvad?" spurgte Breke og så op fra sin mad.

"Jeg tager ikke med tilbage," gentog Sylgja.

"Jeg hørte godt hvad du sagde," sagde Breke og tørrede sig om munden. "Hvad mener du med

det?"

"Når du vender tilbage til Gaistholm, tager jeg ikke med."

"Bliver du her?"

"Nej, jeg har ikke noget at gøre her når du er rejst. Vores søskende ser helst min ryg. De er stadig fornærmede over at jeg overlevede."

"Det er hårdt sagt."

"Det er sandheden."

"Ottar vil savne dig," indvendte Breke.

"Kun indtil han finder sig en at dele huset med."

"Vi overlader det til ham?"

"Ellers skulle vi ham ladet ham blive tilbage i Tuskvild."

Det var svært for Breke at modsige hende.

"Jeg følger dig til den anden side af fjorden," sagde Sylgja. "Der har jeg forbindelse til tresinerne. De vil vide at bruge mine evner."

"Tresinerne?" funderede Breke. "Er du sikker på at det er en god idé?"

"Nogle gange må man vove noget for at få sin frihed, og jeg er jo i en ugunstig situation."

"Du vil blive taget vel imod i Wykks Orden. De kan bruge en healer, og dine magiske evner er ved at manifestere sig."

"De vil ynke mig og oplære mig som healer med ansvaret for de syge med lette sår og rifter. Jeg har brug for at være noget i mig selv. Du ved hvad jeg kan. Det vil være et fængsel at leve i ordenen."

Breke sukkede. Han vidste hvordan de betragtede hende. De medlidende blikke havde plaget ham i alle årene. Det var kun fordi han troede at hun ikke vidste det at han ville byde hende at tage med tilbage.

"Jeg ser mere end andre tror," sagde Sylgja som svar på hans tanker. "Folks blikke afsløres i deres stemmer og ord. Du kan høre hvordan folk ser på dig i tonefaldet og valget af ord for at skåne dig. Det er ydmygende når ingen tror på at du kan noget, at du aldrig vil blive i stand til at klare dig selv."

"Jeg tror på dig," erklærede Breke og rettede ryggen for at understrege sine ord.

"Det gør du," sagde Sylgja stille. "Og nu beder jeg dig om at stole på mig og lade mig klare mig selv. Du har altid været der for mig, og det er jeg dig evigt taknemmelig for, men det er på tide at jeg bevæger mig ud i verden på egen hånd."

"Der er noget mere," sagde Breke og lagde sin hånd over hendes. "Du gemmer på en hemmelighed som du er bange for at jeg skal opdage. Det er noget med det egern. Har du fundet ud af noget mere? Er han fra træet?"

"Jeg ved det ikke," sagde Sylgja der havde tænkt over det hver dag. "Du ved hvordan han kom til mig den nat vi var redet ud efter goblinerne, og det er efterhånden klart at han bliver hos mig. Og jeg kan ..."

"Du kan hvad?" spurgte Breke da Sylgja gik i stå.

Sylgja vejede sine ord. Hun var usikker på hvad en heksejæger ville sige til det hun havde at fortælle.

"Hans øjne ..." begyndte hun.

"Jah?" Breke så fra Sylgja til egernet.

"Han ser dig," sagde Sylgja.

"Det gør han," sagde Breke med blikket rettet på det lille dyr. "Han ser mig, og når han ser mig så?"

”Jeg ser ...” Hun vidste ikke hvordan hun skulle få det sagt.

”Du ser igennem hans øjne,” udbrød Breke og knugede hendes hånd. ”Jeg vidste det.”

Hun så hans brede smil igennem egernets øjne. Han havde gennemskuet hende. Hvordan troede hun at hun kunne dele hjem med en der var trænet i at gennemskue folk, uden at denne person opdagede hendes hemmelighed.

”Hvor længe har du vidst det?” spurgte hun.

”Siden den nat han kom til dig,” sagde Breke og knyttede hænderne i glæde over at endelig at have fået sin mistanke bekræftet. ”Det var umuligt for dig at gøre mange af de ting du gjorde, og som du har gjort siden, uden at kunne se verden omkring dig. Først troede jeg at du havde fået en evne til at se. Der er fortællinger om folk med et tredje øje eller særlige sanser. Det passede dårligt på den måde du agerede, og efterhånden forstod jeg at den eneste forklaring var Tosk. Du bruger hans øjne til at betragte verden.”

”Det er mere at han lader mig se igennem dem,” sagde Sylgja.

”Så meget desto mere grund til at opfatte ham som en udsending fra træet. Han må være din første manifestation af magi. Hvor meget kan du?”

”Jeg kan standse blødninger og heale små sår.”

”Fantastisk,” sagde Breke.

”Gør det mig til en heks?” spurgte Sylgja frygtsomt.

”En heks?” Breke lo højt og dæmpede sig så da han så hvor fornærmet Sylgja blev oven på sin umiddelbare frygt. ”Nej, absolut ikke, hvis alle med evner til at helbrede folk eller andre uforklarlige evner var hekse, skulle vi slå halvdelen af alle folk ihjel. Du har særlige evner. Med tiden vil du få flere. Jeg er sikker på at det er helt i overensstemmelse med ordenens love. Desuden er du oplært hos Wykks Orden. De har set dit potentiale i årevis. Shara har selv sagt det, og du er oplært i alkymiens kunst. Få dig et arbejde hos en alkymist. Det vil spare dig for tresinernes lange besværlige rejser.”

”Du har det virkelig fint med det?” spurgte Sylgja en ekstra gang.

”Jeg elsker det,” råbte Breke.

”Sshh,” tyssede Sylgja. ”Det kan være at du accepterer det, men jeg er sikker på at mange vil være mere skeptiske.”

Breke dæmpede sig. Hun havde ret. Der var dem der så al magi som ondskabsfuld trolddom, og selv om det skyldtes uvidenhed, forstod Breke at Sylgjas sikkerhed lå i hemmeligheden.

”Jeg fortæller hverken noget om Tosk eller dine andre evner ikke til nogen,” lovede han.

”Heller ikke til nogen i Aut Vitre?” bad hun ham.

”Du er min søster,” sagde Breke alvorligt. ”Det er min pligt at beskytte dig. Skal jeg rejse sammen med dig?” I det øjeblik var han klar til at forlade ordenen for hendes skyld.

”Nej, hvorfor dog det?” Sylgja lo kort. ”Du ville være forfærdelig som omvandrende gøgler og handlende. Din mission er hos Aut Vitre. Jeg klarer mig uden dig nu hvor jeg har et par øjne at se igennem.”

Hun greb egernet og nussede det bag ørerne.

...

”Ottar, nogle gange tror jeg du gør det med vilje,” sagde Sylgja og lagde en hånd på sin brors arm.

”Jeg sværger at det var vædderen der angreb uden grund,” protesterede Ottar. ”Den er blevet mere og mere gal siden jeg bragte den her til Lyngø. Tror du at du kan helbrede den for galskab?”

”Mine evner rækker kun til buler og sår som din arms,” beklagede Sylgja og smurte en salve ud på armen. ”Det virker i løbet af minutter, hvis du kan holde dig i hvile så længe.”

”Dyrene skal ind,” sagde Ottar uroligt.

”Det har Breke sørget for.”

”Men han ved intet om hverken får eller geder,” indvendte Ottar.

”Ikke desto mindre sørger han for at de kommer i ly for natten,” forsikrede Sylgja ham om. ”Og nu ligger du bare lige stille her og lader salven virke.”

...

Forbandede dyr, tænkte Breke. De skal absolut løbe rundt og puffe til hinanden og gøre deres bedste for at vælte en. Det ville være lettere at holde styr på en flok gobliner. Der kan man altid hakke et par stykker ned hvis de ikke makker ret. Gør jeg det her, går de bare i panik, og Ottar bliver rasende. Breke sparkede til en af gederne der sparkede igen og gav ham en hudafskrabning på skinnebenet. Han ville gøre alt for ikke at ende som bonde. Selv stropeturene på Ålandsfjeldet var bedre end at passe geder.

...

”Klarer du dig?” spurgte Breke

”Jeg har mit eget hus, en hjord, et stykke land og piger der ser efter mig, hvad skulle gå galt?” Ottar smilede veltilfreds.

”Gobliner?” foreslog Breke.

”Dyrene bliver låst forsvarligt inde,” mindede Ottar ham om. ”Og jeg har lært at forsvare mig selv. Træningstimerne med dig har lært mig det jeg har brug for. Kommer de forbandede bæster, vil jeg kunne forsvare mig, og vi har ingen gobliner set endnu i år. Måske er vi heldige at slippe for dem i denne omgang.”

”Måske,” sagde Breke mere tvivlsomt end han ønskede at lyde.

”Hold nu op, Breke,” afbrød Sylgja dem. ”Ottar ved hvad han laver, og vi kan ikke forsikre os mod alt. Kommer de, så kommer de, det skal nok gå alt sammen.”

”Jeg er mere nervøs for jer,” sagde Ottar og omfavnede dem begge. ”Jeres liv bliver farligere end mit.”

”Vi har valgt vejen,” sagde Sylgja og nussede Tosk i nakken.

”Der skal jo være nogen til at passe på jer bønder,” tilføjede Breke.

”Det er en måde at se det på,” sagde Ottar og drog et lettelsens suk over at være bonde.

Kapitel 6: Touran

”Så stort.”

”Fjorden er den største i Nelkari,” sagde Breke belærende.

”Helt dum er jeg ikke.”

”Nej, jeg ville bare ...”

Sylgja smilede til sin bror. Han kunne være så dum nogle gange.

”Det er virkelig et stort hav,” sagde Breke og lænede sig atter ud over rælingen.

Sylgja lagde sin arm rundt om ham og trak sig ind til den store fyr der altid ville være hendes lillebror.

”Er du stadig sikker?” spurgte Breke uden at se på hende.

”Beslutningen er taget. Faktisk bliver den lettere jo tættere på afskeden kommer. Jeg har snakket med en del tresinere allerede. De støtter mig alle sammen.”

”Og du er sikker på deres hensigter?”

”Jeg er sikker på at jeg kan klare mig selv. At forvente noget af andre gør jeg ikke.”

”Jeg kunne rejse med dig.”

”Ha, nej tak Breke. Du er en dejlig bror, og jeg ville elske at have dig ved min side, men det her er min rejse. Det sidste år har hjulpet mig til at indse at jeg skal videre på egen hånd.”

Breke nikkede. De havde haft denne snak så mange gange at han var på det rene med hendes beslutning, eller var han? Hvis jeg var så afklaret, ville han vel lade hende gå uden disse indvendinger.

”Er du sikker på at det er mig der har brug for en til at se efter sig?” drillede Sylgja.

Breke svarede hende ikke. Han nøjedes med at se ud over fjordens vand og lagde armen om sin søsters smalle skuldre.

””

Vognene rullede ind på torvet omgivet af ivrige børn. To aeloner bevægede sig fra vogn til vogn i lette spring. På jorden brokkede et par ældre aeloner sig over de unges pjat som de mente udstillede aeloner som lalleglade akrobater der kun tjente det formål at fornøje mennesker. Oppe foran i vogntoget kaldte en mand med klar stemme til samling. Ned igennem gaden stoppede vognene, og hoveder stak ud fra sejldugene.

”Hvem er den gruppe sammen med tresinerne?” spurgte Sylgja der kom ned på jorden til sin bror der stod ved siden af deres vogn.

”En familie af handelsfolk fra syd,” sagde Breke.

”Hvad handler de med?”

”Stof og tøj ser det ud til. Hvorfor ser du ikke selv efter?”

”Tosk sover.”

”Midt i denne larm.”

”Han var oppe hele natten. Der er et hav af katte her i Touran.”

”Øh, fint nok.”

”De handler altså med stof,” sagde Sylgja for at få Breke tilbage på sporet.

”Ja, med stof og andre ting. De er sammen med et dusin tresinere. Det er mest mennesker. Et par aeloner springer fra vogn til vogn. Wauw, du skulle vække Tosk. De kan virkelig springe.”

”Aelonerne?”

”Og den ene af pigerne. Hun er menneske og vildt adræt. Åh, det skulle du have set.”

”Hvad gjorde hun?”

”En af drengene, sikkert hendes bror, en stor tamp, holder en lang stang, den er mindst dobbelt så høj som vognen. Pigen klatrede op i toppen af den og stod på en hånd på toppen af stangen og sprang så direkte derfra over på Handelshusets tag og svingede sig let ned langs bygningens side til hun landede perfekt på jorden. Og nu uddeler aeloner sedler med beskrivelse af hvor man kan se deres show i aften.”

”Aargh,” udbrød Sylgja.

”Hvad sker der?” Breke havde hånden på sit sværd.

”Tosk har set en skræmmende kat,” sagde Sylgja og slog ud efter det lille rovdyr.

Tosk løb op ad hendes ene arm til hendes skulder og videre over på den anden i panik over katten. Egernet forblev panisk til det var lykkedes Breke og Sylgja i fællesskab at jage katten væk. Med egernet i ro kunne Sylgja selv se hvad der foregik på pladsen foran dem. Hun måtte træne samarbejdet med Tosk for at kunne fungere mere flydende sammen med dyret. Hvad nytte var det at kunne se gennem dets øjne, hvis det lille dyr flygtede hver gang en farlig kat viste sig? Der var mange af de små grovædere i byerne, og der var endnu flere nu hvor tresinernes omstrejfende katte fyldte op i gadebilledet.

”Jeg trænger til at sidde lidt,” sagde Sylgja lavmælt.

”Naturligvis, jeg hjælper,” svarede Breke og støttede søsteren ned at sidde på en skammel.

Tosk var løbet op på vognens tag hvorfra den skaffede Sylgja et perfekt overblik over de mange folk på markedspladsen som kun var blevet flere med tresinernes ankomst.

Sylgja havde mest lyst til at smide sig på lejet og sove de timer hun manglede, men det ville ikke ske så længe Tosk farede uroligt rundt på vognens tag og spejdede efter katte. Det lille dyr var både bange for kattene og uvant med så mange indtryk som byen bød på og bombarderede hende med indtryk og billeder af omverdenen. Hun måtte lære at lukke af for indtrykkene eller få egernet til at sove samme tid som sig selv.

”Ryk herover,” sagde Breke og gav hende sin hånd. ”Her kan du sidde bedre. Sådan, det er godt. Du sidder fint? Der, var det bedre?”

”Glimrende.” Sylgja sank taknemmelig tilbage i de puder og tæpper Breke havde klargjort til hende. Hun var så træt.

...

Senere på dagen sad Sylgja ved en af Tourans mange kyster og så beundrende ud på de enorme vandmængder foran sig som kun var en fjord i manges bevidsthed, men et hav i andres. For hende var disse betegnelser ligegyldige. Hun ville vænne sig til at se gennem Tosks øjne, og vandets rolige overflade var perfekt til at finde ro i synsindtrykkene. Fra sin læsning vidste hun at Touran lå som et arkipelag med mange kvarterer adskilt af vand i en blanding af naturlige vandløb og kanaler hvor ferskvand mødte saltvand. Udover den naturlige skønhed var byen en central handelsstation som forbandt nord med syd og levede højt på handlen langs søvejen og Mistrans vældige flod som bragte varer til og fra de nordligste egne af kontinentet. Fra små landsbyer og store bysamfund fragtedes varer til Touran for at blive solgt og omlæsset for at sejles videre til især de indre dele af Nelkari med hovedstaden Traneborg som centralt holdepunkt. Når byen ikke havde vokset sig endnu større, skyldtes det først og fremmest dens udsathed i tilfælde af krig. Ganske vist var Tourans flåde af imponerende styrke og kunne i løbet af dage vokse til dobbelt størrelse med skibe fra Traneborg. Hæren var til gengæld lille og ville have svært ved at klare sig ved angreb over land. For at beskytte sig var Touran derfor omgivet af vand til alle sider suppleret af en stærk borgmur som i over firehundrede år havde forhindret nogen hær i at nå ind i byen.

”Det er smukt,” sagde Breke der kom op bag hende.

”Ja,” sagde hun glad. ”Jeg havde troet mine sanser snød mig da jeg intet kunne se. Nu ved jeg at de havde ret. Selv her langt fra oceanet er havet både stort og overvældende”

Breke stod bag hende og så udover vandet. Han ville sige noget, men ordene svigtede ham. I stedet lagde han sine hænder på hendes skuldre. Hun mærkede dem ryste og lagde sin ene hånd på hans.

”Du skal nok klare dig,” sagde hun.

”Mm.” Han turde ikke sige mere af frygt for at tårerne ville bryde frem.

Sylgja fik Tosk til at se på broren der vinkede egernet væk.

”Lad være,” sagde Sylgja og strøg Tosk på hovedet. ”Du kan bevare din mandighed overfor andre. Jeg har set dig i alle situationer. Overfor mig har du ingen hemmeligheder.”

...

Tresinerne havde ikke andet end hemmeligheder. Hver gang Aut Vitre forsøgte at infiltrere deres rækker, blev de mødt af så mange skjulte dagsordener og rent ud sagt kaotiske strukturer, hvis man overhovedet kunne kalde dem det, at ordenen måtte opgive at komme til bunds i selv simple tyverier. At disse var udført af tresinerne var der ingen tvivl om, men med deres blanding af folkeslag og åbenhed overfor selv de mest aparte væsener var det umuligt at trænge ind i deres tanker, hvis de overhovedet gjorde sig den slags, hvilket Breke oprigtig tvivlede på, og netop tvivl var noget han hadede. Og disse folk ville Sylgja tilslutte sig for at rejse til de nordligste egne af kontinentet.

”Hvad regner du med at finde der?” spurgte Breke i endnu et forsøg på at trænge ind i hovedet på søsteren.

”Fred, frihed, forhåbninger til en usikker fremtid.” Sylgja smilede da hun sagde det. Der var noget livgivende alene ved hendes tro på at det gav mening for hende at rejse.

”Men de har intet mål,” indvendte Breke.

”Jeg ved at det er vigtigt for dig at vide hvor du skal hen,” sagde Sylgja og så på sin bror gennem Tosks øjne. ”Det får dig til at tro at det samme gælder for alle andre.”

Breke så ned. Hendes ord ramte ham som en lussing uanset hvor blidt de blev udtalt.

”Tresinerne er blandet folk der kun er bundet sammen af det manglende tilhørssted. Ved at slutte mig til dem får jeg beskyttelse på rejserne og selskab af folk der ikke vil dømme mig.”

”Hm.”

”Du ved at det er det rigtige for mig. I Tranquils kloster vil jeg blive beskyttet og værnet om som en lille kattekillling resten af mit liv. Intet ondt vil nogensinde ske mig. Der vil være folk rundt om mig som vil støtte mig og lade mig indtage min plads i værkstedet med blomster og dufte og søde sager til rige damer, men bag min ryg vil de ynke mig og opfatte mig som hende den svagelige med den lammede krop. Jeg vil for altid være Sylgja Lam. Navnet er hvad det er. Problemet er den betydning det vil have i Tranquil. Hvem tror du vil tage en lam pige alvorlig?”

Breke forsøgte at undvige hendes blik.

”Se på mig. Du må aldrig ynke mig, aldrig føle at jeg har brug for en vogter, aldrig anse mig for at have mere brug for dig end du har for mig.”

”Det gør jeg heller ikke,” mumlede Breke.

”Kom til mig når du har lært at stå på egne ben, og du vil se at mine ben er ligeså stærke som dine.”

Breke nikkede. Han var så vant til at have ret at han let glemte hvordan det var at blive irettesat. Om et par uger skulle han vænne sig til det igen. Men det var i ordenen hvor alle kendte deres plads. Med Sylgja var det helt anderledes. Hun var der simpelthen som sig selv. For hende var verden lille og horisonten nær.

”Hvordan skal jeg undvære dig?” mumlede Breke uden at ville sige det højt.

”Åh, Breke, kom her, jeg er her stadig.”

Hun trak ham ind til sig og lod ham løfte sig op.

”Jeg vil også savne dig,” sagde hun og gav ham et kys på panden. Ordene var sandere end hun brød sig om at indrømme. Når først de skiltes, ville de blive splittet af mere end den fysiske afstand. For hver dag der kom til at gå, ville de blive fjernere fra hinanden i både tanke og sind. Han ville blive indoktrineret med en rigid ordens system, mens hun ville tilpasse sig friheden på landevejen. Hvem vidste om de ville kende hinanden når de mødtes næste gang?

Kapitel 7: Gobannitio

Breke sad og spiste et måltid bestående af tørret kød og næsten ligeså tørt brød med ost til. Skoven genlød af fuglesang og den stille vind i bladene til roen blev afbrudt af en klar stemme. Der var ingen tvivl. Stemmen tilhørte Brekes kammerat Gobannatio der selv havde været et år hjemme, og nu var på vej tilbage for at videreføre sin uddannelse. Med et suk så Breke op netop som Gobannitio kom til syne mellem træerne.

”Breke, hvor skønt at møde dig her,” sang Gobannitio med en stemme der var igennem overgangen fra barn til voksen.

”Gobannitio,” svarede Breke med et buk.

”Så formel,” lo Gobannitio. ”Nogle ting ændrer sig ikke.”

”Og andre gør,” sagde Breke der tog sig i at være glad for at se den yngste af de fire sønner af Toxilus.

”Klar til at vende hjem til lange remser og tunge hymner,” spurgte Gobannitio og satte sig ved siden af Breke og fandt sit eget ydmyge måltid frem.

Ordensregler var for mange af medlemmerne i Aut Vitre kilde til mange kedelige stunder. De fleste af ordenens drenge anså de evindelige gentagelser for at være spild af deres alt for korte liv. Blandt disse kritikere af disciplinen var en strithåret dreng med det sigende navn Gobannitio. Enhver der hørte det, forstod straks at drengen var søn af en inkvisitor og var endt i ordenen fordi familietilknytningen tilskrev ham en plads i Metanoia.

Breke havde mødt Gobannitio som en af de første da han blev optaget officielt i ordenen. Fra første færd forstod han at der aldrig ville blive varme følelser eller det der lignede venskab eller blot en almindelig respekt mellem dem. Dertil var de ganske enkelt for forskellige. Gobannitio havde været en del af ordenen siden sit fjerde leveår og fulgte i sporet på sin tre brødre som alle var anerkendt for deres disciplinære kvaliteter og udmærkelser indenfor religiøs forståelse og våbenkunst. Blandt brødrenes beundrere var Breke som i dem så eksempler på den tilværelse han ønskede for sig selv. Den ældste var i en alder af tyve år blevet inkvisitor med ansvar for sin egen deling i Touran. Den anden var atten år og netop blevet initieret som præst i Gaists højhellige orden og var flyttet til en landsby nær Borsø for at varetage embedet som sognepræst der. Den tredje var den mest berømmede delingsfører i Metanoia og fører for den trop som Breke indgik i sammen med den uregerlige Gobannitio der allerede som niårig var kendt for at synge smædesange og hyle på fuldmånenætter for at skræmme de lokale piger der ikke desto mindre nød at være sammen med den frække dreng.

Før sit år hos familien havde Breke set skævt til den utilpassede Gobannitio. Ligesom de andre drenge havde han leet af hans spilopper og skøre indslag, men han havde holdt sig på afstand af den vilde dreng, hvis brødre var så storslåede rollemønstre. Han var derfor usikker nu hvor han sad med netop Gobannitio på hjemturen fra Lyngø og mærkede hvordan hans selskab fyldte ham med ro.

”Har det været et godt år?” spurgte Gobannitio da han havde fundet sin mad frem.

”Udmærket.” Breke havde det svært med at lyve direkte, og en del af det havde vel været ganske udmærket eller i det mindste tåleligt.

”Hvor er din søster?” Gobannitio så sig om. ”Sylgja er altid ved din side.”

”Hun er her ikke,” var alt hvad Breke kunne få ud.

”Det kan jeg se, og på dit ansigt er det klart at hun ikke kommer.”

”Er det så tydeligt?”

”Andre vil muligvis overse det. Jeg har kendt dig i årevis.”

”Er jeg så åben en bog?”

”Du er en idiot der lader det umiddelbare indtryk styre dine domme.”

”Hvad?” Brekes hånd havde lagt sig på hans sværd.

”Ingen grund til vold.” Gobannitio spredte sine arme for at vise sin fredelige intentioner. ”En ting er at være en fordomsfuld idiot, og tro mig dem er Aut Vitre overrendt af. Noget andet er at leve hele sit liv ud fra sin idioti.”

Breke stirrede tavst på Gobannitio der så alvorlig ud, mens han sagde det. Så slog han en hjertelig latter op.

”Hold kæft hvor ser du dum og fortabt ud uden din søster,” sagde Gobannitio og klappede Breke på skulderen. ”Hun har taget al din glæde og venlighed med sig.”

Breke forstod stadig ikke hvad der foregik.

”Du kender dig selv rigtig dårligt,” kommenterede Gobannitio og rettede blikket mod syd og pegede til Breke så på det samme som ham. ”Den bakketop, genkender du den?”

”Det var der jeg mødte trolden.”

”Netop, en trold. Du stod alene mod en trold, kun syv år gammel.”

”Jeg fik hjælp.”

”Ellers havde du været død.”

”Ja, og så?”

”Du har stået i situationer det seneste år hvor dit liv har været i fare?”

Breke tænkte tilbage på de gange hvor han havde stået overfor gobliner og trolde og ondsindede mennesker.

”Det har du tydeligvis,” konstaterede Gobannitio. ”Hvor er Sylgja?”

Spørgsmålet kom så overraskende og blev stillet så direkte at Breke svarede uden at tænke.

”Hun blev sammen med en tresinsk flok på vores vej tilbage,” sagde Breke før han nåede at bremse sig selv.

”Og du kæmper med at forstå hende?”

”Det gør jeg vel.”

”Sådan er det med dem der er os nærmest,” sagde Gobannitio og tyggede på et stykke brød med ost.

”Du husker hvad hun hedder.” Det kom nærmest som en eftertanke fra Breke.

”Ja, skulle jeg ikke det?” Gobannitio tog det så naturligt.

”Jo jo, men det er bare de færreste der husker hende som andet end Den blinde pige eller Krøblingen.”

”Hun er ingen krøbling.”

”Nej, absolut ikke, og du ved det.”

”Du mener andre kalder hende stadig det?” Gobannitio havde svært ved at tro det.

”Om de gør,” sagde Breke bestemt.

”Idioter hele bundtet.”

”Netop.”

Fra det øjeblik var de venner. Selv Brekes hidtil eneste ven Amalwin havde haft det svært med Sylgja. Gobannitios åbenhed tjente ham til ære. De spiste færdig og vandrede sammen tilbage mod Metanoia fordybet i samtale om deres familier og alle de fordomme de mødte hos mennesker rettet mod aeloner og skadede og gorwenz og ogriner. Mest af alt fortalte de hinanden om deres oplevelser det forgangne år.

Mens Breke fortalte om goblintogter og mishandlede trolde, betroede Gobannitio ham detaljer om

sine forbindelser med en kær kusine som fik Brekes kinder til at blusse. De lo og græd og forbandede familier uden medfølelse og forståelse og indså at de var i samme båd når det kom til deres placering i familien. Begge var den yngste i en søskendeflok, og begge skilte sig ud fra de andre, om end det var på helt forskellig måde. Vigtigst var dog at Gobannitio huskede Sylgjas navn. Alle andre skøjtede henover hende som et forstyrrende element. Gobannitio kaldte hende for "hjertet i dit liv"